

“Dry Bones” får sagt det

«Den jødiske stat er ondartet og ærekrenket, ikke på grunn av hva den gjør, men på grunn av hva den er»

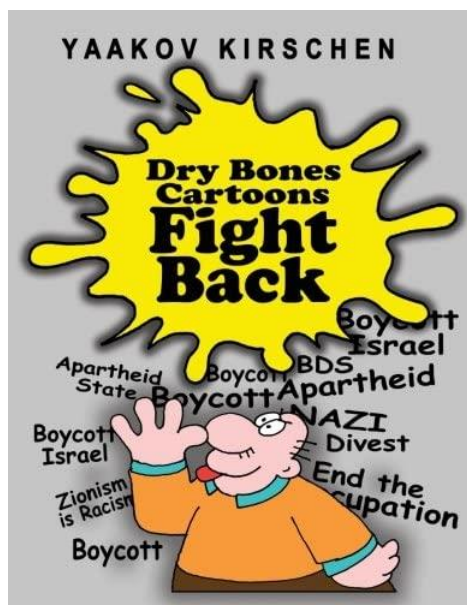
Av Elin Elkouby

For de som leser «Jerusalem Post» vil tegneserien «Dry Bones» være kjent. Det er Yaakov Kirschen som tegner og forteller og det har han holdt på med siden 1973. I Israel er det nok av situasjoner som kan gi inspirasjon

til satire og politiske tegneserier. Det er det nok i andre land også, men Israel har en fordel i den sammensatte befolkningen og i en godt utviklet nasjonal selvironi i tillegg til å konstant være under lupen til verdenssamfunnet som igjen og igjen konkludere med at «Israel har skylda!»

Yaakov Kirschen har blitt beskrevet som «ateisten som er på oppdrag for Gud». «Dry Bones» har fått navnet fra profetien i Esekiel og «de døde benene i dalen» og som i denne sammenheng henspiller på liv og levnet i den moderne israelske

staten. Hovedkarakteren heter «Shuldig». Navnet er tatt fra Yiddish som betyr «skyldig» eller «klanderverdig».

Yaakov Kirschen ble født i Amerika i 1938. Han tok kunstner- utdannelse og etablerte seg som tegneserie-skaper før han bestemte seg for å flytte til Israel i 1971. Ved ankomst til Israel forandret han fornavnet fra Jerry til Yaakov. (Den type forandring er det som igjen og igjen fasinere meg med jødiske, selverklærte ateister). Kirschen er medlem av både det amerikanske tegneserie-forbundet og det israelske.

Han har levert en ny «rute» med «Dry Bones» daglig i over 40 år til Jerusalem Post og disse har igjen blitt trykket i the New York Times, Time Magazine, The LA times, The Wall Street Journal og andre prestisjetunge nyhets-

formidlere som CBS, CNN, Forbes m.fl.

Dry Bones har vunnet flere priser som satirisk tegneserie. Det å kunne produsere uavbrutt hver dag i 40 år uten at folk går lei er ingen dårlig prestasjon. For å forstå hvordan det er mulig, må man betrakte profetien i lys av den jødiske staten Esekiel 37:

«Herrens hånd kom over meg. Ved Herrens ånd førte han meg ut og satte meg ned i en dal som var full av knokler.

2 Han førte meg omkring blant dem. Se, det lå en stor mengde knokler utover dalen, og de var helt tørre.

3 Da sa han til meg: «Menneske, kan disse knoklene bli levende igjen?» Jeg svarte: «Min Herre og Gud, det vet bare du.»

4 Han sa: «Tal profetord over disse knoklene og si til dem: Tørre knokler, hør Herrens ord!

5 Så sier Herren Gud til disse knoklene: Se! Jeg lar det komme ånd i dere, så dere blir levende.

6 Jeg fester sener på dere, legger på kjøtt, trekker hud over og gir dere åndedrett så dere blir levende. Da skal dere kjenne at jeg er Herren.»

7 Jeg talte profetord, slik jeg hadde fått påbud om. Se, jeg profeterte, og det begynte å buldre og skjelve. Knoklene la seg inn mot hverandre, knokkel mot knokkel.

8 Jeg så, og se! – det kom sener og kjøtt på dem, og hud ble trukket over. Men ånd manglet de.

9 Da sa han til meg: «Tal profetord til ånden! Menneske, tal profetisk og si til ånden: Så sier Herren Gud: Kom, ånd, fra de fire vindretninger og blås på disse drepte så de blir levende.»

10 Jeg talte profetord, slik han hadde befalt meg. Da kom det ånd i dem, så de ble levende. De reiste seg opp og sto på føttene. Det var en umåtelig stor hær.

*11 Så sa han til meg: **Menneske, disse knoklene er hele Israels folk. Hør hva de sier: «Våre knokler er tørket inn, vårt håp er knust. Det er ute med oss!»***

*12 Tal derfor profetord og si til dem: Så sier Herren Gud: **Se, mitt folk, jeg åpner gravene deres og lar dere stige opp av grav. Så fører jeg dere til Israels land.***

Israel er et land med et «høyt tempo». Det skjer noe hele tida og folk som vokser opp her opplever ofte at det går for tregt for dem i andre deler av verden. Israelere er vant med å «balansere på stupet». Det oppleves ofte som om «vårt håp er knust. Det er ute med oss.» Det er grunnen til at israelere lever intenst. De vet at de ikke nødvendigvis vil få et langt liv og derfor er det viktig å utnytte den tida man har. Noen bruker tida til å studere, mens andre bruker tida til festing og nytelse. Når man tror at man ikke har ubegrenset med tid så kan det føre til at man lever litt ekstremt og «byen som aldri sover», Tel Aviv, er et resultat av det.

Utenforstående merker det ikke nødvendigvis, men alle israelere er bevisste på at livet i Israel leves som om man befinner seg inne i en trykk-koker. Det «bare er sånn»! Det er ikke noe man har valgt, men noe man har blitt et resultat av.

Våre ungdommer går rett inn i det militæret etter endt obligatorisk skolegang. Unge gutter skal tjenestegjøre i 3 år, mens de fleste jentene er ferdige etter 2. Under militærtjenesten opplever mange

situasjoner som skal komme til å prege dem for resten av livet. Man forstår at livet er skjørt og at mye handler om flaks og uflaks, ofte uten større mellomrom enn en brøkdel av et sekund. Denne oppfattelsen av virkeligheten blir en ledsager videre inn i livet. Israel er definert som en sekulær stat hvor de fleste definerer seg som ikke-troende eller ateister. Dette blandet med bibelen som historiebok og bakgrunn for jødisk identitet, resulterer i en spennende variant av «ateisme» som man ikke finner noe annet sted i verden. Israelere kan hevde med tyngde at de er ateister og samtidig snakke om Gud som om Han er mer reell enn samtalepartneren som står rett ved siden av. Det israelske samfunnet er ikke en selvfølge, men noe som har blitt til «på tross av»

Dette folket ble ledet ut av Landet ved 3 anledninger; Utgangen til Egypt var ingen straff, men den varte i 400 år før Gud ledet dem tilbake. Eksilet til Babylon var straff, men varte ikke noe særlig lenger enn en generasjon. Deretter ble de ledet tilbake.

For 2000 år siden ble folket spredd for alle vinder som straff og derfor måtte de nødvendigvis vende tilbake fra de fire himmelretningene og alle områdene imellom. Dette skapte et mangfold som det er vanskelig å holde styr på og hvor ulikheter kommer til uttrykk både på gatenivå og i det israelske parlamentet.

Det er dette som «Dry Bones» klarer å fange opp i sine daglige betraktninger av det israelske samfunnet.